ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση 207/86 *

I — Έκθεση των πραγματικών περιστατικών

A — *Η περιλαμβανόμενη στην πράξη προσχωρήσεως ρύθμιση, η οποία αφορά την πρόσβαση των ισπανικών πλοίων στα ύδατα της παλιάς Κοινότητας των Δέκα*

Η κανονιστική ρύθμιση που αφορά την πρόσβαση των ισπανικών πλοίων στα ύδατα της παλιάς Κοινότητας των Δέκα περιλαμβάνεται στα άρθρα 156 ώς 166 (κεφάλαιο 4, τμήμα II) της πράξης προσχωρήσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, της 12ης Ιουνίου 1985 (ΕΕ L 302, σ. 9) (στο εξής: η πράξη προσχωρήσεως). Τα άρθρα 156 και 157 ορίζουν σχετικώς ότι η πρόσβαση αυτών των πλοίων υπόκειται στο καθεστώς που ορίζεται σ' αυτό το τμήμα της πράξεως προσχωρήσεως και ότι μόνον « τα πλοία που αναφέρονται στα άρθρα 158, 159 και 160 μπορούν ν' ασκούν αλιευτικές δραστηριότητες στις ζώνες και με τις προϋποθέσεις που καθορίζονται εκεί ».

Όσον αφορά την όχι ειδικευμένη αλιεία, το άρθρο 158 της πράξεως προσχωρήσεως προβλέπει ότι 300 ισπανικά πλοία, των οποίων ο κατάλογος — ονομαζόμενος βασικός κατάλογος — περιλαμβάνεται στο παράρτημα IX της πράξης προσχωρήσεως, μπορούν να πάρουν άδεια να αλιεύουν στα ύδατα της παλιάς Κοινότητας των Δέκα. Πάντως, κατά το γράμμα του άρθρου 158, παράγραφος 2, μόνο 150 πλοία που περιλαμβάνονται στους περιοδικούς καταλόγους που συντάσσει η Επιτροπή μπορούν να ασκούν συγχρόνως το δικαίωμά τους αλιείας.

Η διαδικασία επεξεργασίας αυτών των περιοδικών καταλόγων καθορίζεται στο άρθρο 163, παράγραφος 1, της πράξεως προσχωρήσεως. Κατά το γράμμα του άρθρου αυτού, οι ισπανικές αρχές υποβάλλουν στην Επιτροπή σχέδια καταλόγων. Το άρθρο 163, παράγραφος 2, προσθέτει ότι αυτοί οι κατάλογοι καλύπτουν χρονικό διάστημα τουλάχιστον ενός μηνός και ότι « μετά από επαλήθευση, οι κατάλογοι αυτοί εγκρίνονται από την Επιτροπή, η οποία τους διαβιβάζει στις ισπανικές αρχές και στις αρχές ελέγχου των άλλων ενδιαφερομένων κρατών μελών ».

Εις εκτέλεση του άρθρου 163 εκδόθηκε ο κανονισμός 3531/85 της Επιτροπής της 12ης Δεκεμβρίου 1985 (ΕΕ L 336, σ. 20), ο οποίος καθορίζει ορισμένα τεχνικά μέτρα και μέτρα ελέγχου σχετικά με τις αλιευτικές δραστηριότητες των πλοίων που φέρουν ισπανική σημαία στα ύδατα των άλλων κρατών μελών, πλην της Πορτογαλίας. Ο κανονισμός αυτός ορίζει ότι πρέπει κυρίως να αναγράφονται στα σχέδια καταλόγων που ετοιμάζουν οι ισπανικές αρχές τα ονόματα και οι αριθμοί νηολογήσεως των πλοίων, το όνομα των ιδιοκτητών, οι μέθοδοι αλιείας και οι ζώνες αλιείας που προβλέπονται. Ο κανονισμός αυτός προβλέπει επίσης στο άρθρο 3, παράγραφος 5, ότι η Επιτροπή εξετάζει τα σχέδια των περιοδικών καταλόγων και συντάσσει τους οριστικούς καταλόγους.

Για να εξασφαλίσει την τήρηση αυτών των διατάξεων της πράξεως προσχωρήσεως το Συμβούλιο εξέδωσε στις 31 Δεκεμβρίου 1985 τον κανονισμό 3781/85 περί θεσπίσεως των μέτρων που πρέπει να ληφθούν για τους συναλλασσόμενους που δεν τηρούν ορισμένες διατάξεις σχετικά με τις δραστηριότητες αλιείας που προβλέπονται στην πράξη προσχωρήσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας (ΕΕ L 363, σ. 26). Ο κανονισμός αυτός προβλέπει σύστημα κυρώσεων που συνίσταται στη μη εγγραφή του πλοίου στους περιοδικούς καταλόγους.

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Β — *Η ισπανική κανονιστική ρύθμιση*

Μετά την προσχώρηση της Ισπανίας στις Κοινότητες, οι ισπανικές αρχές θέσπισαν στις 12 Ιουνίου 1981 μια υπουργική απόφαση « περί ρυθμίσεως της αλιευτικής δραστηριότητας των στόλων ανοικτής και πολύ ανοικτής θάλασσας που αλιεύουν μέσα στα γεωγραφικά όρια που υπάγονται στην επιτροπή αλιείας του Βορειοανατολικού Ατλαντικού (NEAFC) » (*Επίσημη Εφημερίδα του Ισπανικού Κράτους*, αριθ. 157, της 2.7.1981). Σύμφωνα με την απόφαση αυτή, όλα τα πλοία που αναγράφονται σ' έναν πίνακα που περιλαμβάνει αυτά, τα οποία στις 23 Απριλίου 1980 είχαν δικαίωμα προσβάσεως στα ύδατα των κρατών της παλιάς Κοινότητας των Δέκα, αποκτούν δικαίωμα προσβάσεως στην κοινοτική αλιεία κατά το μέτρο των διαθεσίμων ποσοστώσεων. Η απόφαση αυτή προβλέπει τη δυνατότητα σωρεύσεως επί ενός μόνο πλοίου των δικαιωμάτων προσβάσεως περισσοτέρων πλοίων που ανήκουν στον ίδιο εφοπλιστή. Εξάλλου, όταν ένα πλοίο πωληθεί, καταστραφεί ή εξαχθεί από τον εφοπλιστή του υπό τις προϋποθέσεις που ορίζονται σ' αυτή την απόφαση, το δικαίωμα προσβάσεως αυτού του πλοίου μπορεί επίσης να μεταφερθεί σε ένα πλοίο του ίδιου εφοπλιστή.

Ο σκοπός στον οποίο αποβλέπει αυτή η απόφαση είναι να παρακινήσει τους εφοπλιστές να ελαττώσουν τον αριθμό των πλοίων που χρησιμοποιούνται για αλιεία στα ύδατα της παλιάς Κοινότητας των Δέκα και να αυξήσουν την παραγωγικότητα των οικείων πλοίων, τα οποία, λόγω σωρευμένων δικαιωμάτων προσβάσεως, μπορούν να αλιεύουν συχνότερα.

Γ — *Η γένεση της διαφοράς*

Η προσφεύγουσα ένωση, η Apesco, αποτελείται από περισσότερους ισπανούς εφοπλιστές, τα πλοία των οποίων περιλαμβάνονται στον κατάλογο των 300 πλοίων που μνημονεύονται στο παράρτημα IX της πράξεως προσχωρήσεως. Τα πλοία αυτών των επιχειρήσεων δεν έχουν πάντως σωρευμένα δικαιώματα αλιείας βάσει της ισπανικής υπουργικής αποφάσεως του 1981. Η ένωση αυτή συστήθηκε, άλλωστε, για να επιτύχει την τροποποίηση του συστήματος που θέσπισε αυτή η υπουργική απόφαση.

Μια άλλη ένωση, η Ceepesca, περιλαμβάνει εφοπλιστές, των οποίων τα πλοία έχουν σωρευμένα δικαιώματα αλιείας.

Τα πλοία που ανήκουν στα μέλη της Apesco περιλαμβάνονται πολύ αραιότερα στους περιοδικούς καταλόγους που καταρτίζουν οι ισπανικές αρχές και εγκρίνονται από την Επιτροπή απ' ό,τι τα πλοία που ανήκουν στα μέλη της Ceepesca. Πράγματι, ενώ η Apesco περιλαμβάνει 142 πλοία επί 300 που περιλαμβάνονται στο βασικό κατάλογο, μεταξύ Ιανουαρίου και Ιουλίου 1985, τα πλοία αυτά δεν έλαβαν έγκριση να αλιεύσουν στα ύδατα της παλιάς Κοινότητας των Δέκα παρά για το μισό αριθμό των ημερών που χορηγήθηκαν στα 158 άλλα πλοία.

Δ — *Εξέλιξη της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου*

Με Διάταξη της 3ης Δεκεμβρίου 1986 και με Διάταξη της 28ης Ιανουαρίου 1987 το Δικαστήριο επέτρεψε την παρέμβαση υπέρ της Επιτροπής, αφενός, των εταιριών Internacional Pesquera Coruñesa, SA (Interpesco SA), Miya SA, Lagunak SL και Asociación de Armadores de Buques de Pesca con Derechos de Acceso a las Pesquerías de la CEE (στο εξής: Ceepesca) και, αφετέρου, του Βασιλείου της Ισπανίας.

Με Διάταξη της 30ής Σεπτεμβρίου 1987 το Δικαστήριο, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, αποφάσισε την παραπομπή της υποθέσεως στο πέμπτο τμήμα και την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να ακυρώσει την πράξη εγκρίσεως του περιοδικού καταλόγου για το μήνα Ιούλιο 1986 των ισπανών αλιέων στους οποίους επιτρέπεται να ασκήσουν τις δραστηριότητές τους στα κοινοτικά ύδατα·

2) να αναγνωρίσει το δικαίωμα στα πλοία που ανήκουν στην Apesco να μην τυγχάνουν πλέον δυσμενούς διακρίσεως·

3) να διατάξει την Επιτροπή να επανορθώσει τη νομική κατάσταση αυτών των πλοίων, χορηγώντας τους στους μελλοντικούς περιοδικούς καταλόγους αντάλλαγμα αντίστοιχο με τις χαμένες ημέρες αλιείας.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την προσφυγή της Απεσψο·

2) να καταδικάσει την Apesco στα δικαστικά έξοδα.

Το *Βασίλειο της Ισπανίας*, παρεμβαίνον, ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την προσφυγή της Apesco·

2) να καταδικάσει την Apesco στα δικαστικά έξοδα.

Η *Internacional Pesquera Coruñesa SA (Interpesco SA), Miya SA, Lagunak SL και η Ceepesca*, παρεμβαίνουσες, ζητούν από το Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την προσφυγή της Apesco·

2) να καταδικάσει την Apesco στα δικαστικά έξοδα.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

A — *Επί του παραδεκτού*

Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι μόνον αυτοί που εκμεταλλεύονται τα πλοία που περιλαμβάνονται στον προσβαλλόμενο περιοδικό κατάλογο νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά της πράξεως εγκρίσεως αυτού του καταλόγου. Όσον αφορά την Apesco, η Επιτροπή φρονεί ότι κατόπιν αυτού η προσφυγή είναι παραδεκτή μόνο κατά το μέτρο που ασκείται εν ονόματι αυτών των εφοπλιστών.

Η Επιτροπή υπογραμμίζει άλλωστε ότι το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, να διατάξει την Επιτροπή να επανορθώσει τη δυσμενή μεταχείριση, της οποίας φέρονται ως θύματα οι εκμεταλλευόμενοι τα πλοία που ανήκουν στην Apesco, χορηγώντας ανταλλάγματα σ' αυτά τα πλοία.

Τέλος, και αν ήθελε αναγνωρίσει η Επιτροπή ότι η Apesco δικαιούται να προσβάλει την πράξη εγκρίσεως του καταλόγου για το μήνα Ιούλιο 1986, φρονεί ότι η Apesco δεν έχει, επ' ευκαιρία αυτής της προσφυγής, το δικαίωμα να αμφισβητήσει το συμβιβάσιμο των εθνικών διατάξεων με το κοινοτικό δίκαιο.

Η *Ceepesca*, η οποία παρεμβαίνει υπέρ της Επιτροπής, υπογραμμίζει ότι η προσφυγή ασκήθηκε τον Αύγουστο 1986, ενώ ο κατάλογος του Ιουλίου 1986 δεν εφαρμοζόταν πλέον. Η Ceepesca φρονεί κατόπιν αυτού ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη.

Εξάλλου, κατά την άποψη της Ceepesca, η Apesco προσβάλλει στην πραγματικότητα διατάξεις του ισπανικού εσωτερικού δικαίου και επί του θέματος αυτού αρμόδια είναι τα ισπανικά δικαστήρια. Επομένως, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να κρίνει επί της παρούσας προσφυγής.

Η *Apesco* επιμένει επί του γεγονότος ότι η προσφυγή της στρέφεται κατά πράξεως της Επιτροπής, δηλαδή της πράξεως εγκρίσεως του περιοδικού καταλόγου του μηνός Ιουλίου 1986 και ότι ο κατάλογος αυτός μπορεί να προσβληθεί βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ. Η Apesco φρονεί επίσης ότι, υπό την ιδιότητα της ενώσεως στην οποία μετέχουν τα ισπανικά πλοία τα οποία αποτελούν αντικείμενο δυσμενούς διακρίσεως, έχει προφανές έννομο συμφέρον ασκήσεως της προσφυγής.

Β — *Επί της ουσίας*

Η *Apesco* υποστηρίζει πρώτον ότι από τα άρθρα 156 και 157 της πράξεως προσχωρήσεως προκύπτει ότι η κανονιστική ρύθμιση που θεσπίστηκε όσον αφορά τις προϋποθέσεις προσβάσεως των ισπανών αλιέων στα ύδατα της παλιάς Κοινότητας των Δέκα έχει χαρακτήρα εξαντλητικό, πλην δύο ειδικών περιπτώσεων για τις οποίες θεσπίστηκαν οι κανονισμοί 3531/85 και 3781/85. Επομένως, καμιά διάταξη της πράξεως προσχωρήσεως ή αυτών των κανονισμών δεν αναθέτει στις ισπανικές αρχές το έργο της θεσπίσεως κανόνων που να ορίζουν ή να προσδιορίζουν λεπτομερέστερα το καθεστώς προσβάσεως των ισπανικών πλοίων. Εξάλλου, κανένας κανόνας δεν προέβλεψε εξουσιοδότηση υπέρ των ισπανικών αρχών. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η έγκριση των περιοδικών καταλόγων ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής, η οποία προς το σκοπό αυτό δεν μπορεί να λάβει υπόψη της παρά το κοινοτικό δίκαιο. Η ανάγνωση των άρθρων 158 και 163 της πράξεως προσχωρήσεως, καθώς και του κανονισμού 3531/85, που αναφέρεται πιο πάνω, δείχνουν σαφώς ότι η Επιτροπή είναι αρμόδια να καταρτίζει και να εγκρίνει τους περιοδικούς καταλόγους.

Δεύτερον, κατά την άποψη της Apesco, η αρμοδιότητα της Επιτροπής υπερβαίνει την απλή τυπική επαλήθευση των καταλόγων, όπως προκύπτει από τη χρήση της λέξεως « καθοριζόμενο » στο άρθρο 158, παράγραφος 2, και της λέξεως « καταρτίζει » στο άρθρο 3, παράγραφος 5, του κανονισμού 3531/85, και των λέξεων « επαλήθευση » και « εγκρίνονται » στο άρθρο 163. Κατά συνέπεια, η Apesco θεωρεί ότι η Επιτροπή πρέπει να ελέγξει αν ο κατάλογος που της υποβλήθηκε έχει συνταχθεί σύμφωνα με τους ισχύοντες κοινοτικούς κανόνες και ότι πρέπει να αρνηθεί να τον εγκρίνει σε περίπτωση παραβάσεως του κοινοτικού δικαίου. Η Επιτροπή είναι, επομένως, αρμόδια για να επαληθεύσει αν ορισμένα πλοία αποκλείστηκαν νομίμως από τους περιοδικούς καταλόγους. Εξάλλου, η Επιτροπή είναι αρμόδια για ν' αποκλείσει ένα πλοίο που έχει υποστεί την κύρωση της μη εγγραφής που προβλέπεται από τον κανονισμό 3781/85 στην περίπτωση που δεν ελήφθη υπόψη αυτή η κύρωση στα σχέδια που υποβλήθηκαν προς έγκρισή της.

Τρίτον, η Apesco ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο εγκρίνοντας σχέδια περιοδικών καταλόγων, οι οποίοι περιλαμβάνουν ορισμένα πλοία συχνότερα από άλλα. Πράγματι, με την ενέργεια αυτή η Επιτροπή έκανε χρήση των κριτηρίων που εφήρμοσαν οι ισπανικές αρχές για να καταρτίσουν τα σχέδια των καταλόγων. Τα κριτήρια, όμως, αυτά είναι αντίθετα προς το κοινοτικό δίκαιο, διότι δεν υφίσταται ούτε στην πράξη προσχωρήσεως ούτε στους εκτελεστικούς κανονισμούς κανένας κανόνας που να επιτρέπει να θεωρούνται ορισμένα ισπανικά πλοία που περιλαμβάνονται στον κατάλογο των 300 ότι έχουν περισσότερη καταλληλότητα από άλλα πλοία που απαριθμούνται στον κατάλογο για να έχουν πρόσβαση στα ύδατα της παλιάς Κοινότητας των Δέκα. Η Apesco υπογραμμίζει ότι η πράξη προσχωρήσεως παρέχει ίσα δικαιώματα στα 300 ισπανικά πλοία στα οποία έχει επιτραπεί να αλιεύουν στα κοινοτικά ύδατα.

Οι περιοδικοί κατάλογοι, όπως εγκρίθηκαν από την Επιτροπή, περιλαμβάνουν πλοία « φαντάσματα », δηλαδή που δεν είναι πλέον εν ενεργεία και τα οποία αποκτούν έτσι δικαίωμα προσβάσεως, ενώ πλοία που περιλαμβάνονται στον κατάλογο των 300 και δεν έχουν σωρευτικά δικαιώματα προσβάσεως τιμωρούνται χωρίς να έχουν εφαρμοστεί οι κυρώσεις που προβλέπονται από το ίδιο το κοινοτικό δίκαιο. Κατόπιν αυτού, πρέπει να καταλήξει κανείς ότι η κατάσταση αυτή απαγορεύεται από το κοινοτικό δίκαιο διότι είναι

αντίθετη προς τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας που αναγνωρίζονται από το δίκαιο αυτό.

Τέταρτον, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 101/76 του Συμβουλίου, της 19ης Ιανουαρίου 1976, περί θεσπίσεως κοινής διαρθρωτικής πολιτικής στον τομέα της αλιείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 61), προβλέπει ότι τα κράτη μέλη « εξασφαλίζουν ιδίως την ισότητα των όρων προσβάσεως και εκμεταλλεύσεως των αποθεμάτων που ευρίσκονται στα ύδατα τα αναφερόμενα στο πρώτο εδάφιο σε όλα τα αλιευτικά σκάφη υπό σημαία ενός των κρατών μελών που είναι νηολογημένα στην επικράτεια της Κοινότητας ». Κατόπιν αυτού χορηγώντας δικαιώματα αλιείας συχνότερα σε ορισμένα πλοία από ό,τι σε άλλα, η Επιτροπή παραβίασε την αρχή του μη επιτρεπτού των διακρίσεων, την οποία περιλαμβάνει το κοινοτικό δίκαιο.

Η *Επιτροπή* συμμερίζεται πλήρως την άποψη της Apesco, ότι η κανονιστική ρύθμιση της προσβάσεως στα κοινοτικά ύδατα περιλαμβάνεται στην πράξη προσχωρήσεως και υπάγεται στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Κοινότητας. Η Επιτροπή θεωρεί, πάντως, ότι κατά την άσκηση της αποκλειστικής αυτής αρμοδιότητας, η Επιτροπή μπορεί να αναθέσει ορισμένα έργα και να μεταβιβάσει ορισμένες εξουσίες στα κράτη μέλη, αφήνοντάς τους περιθώρια εκτιμήσεως λίγο-πολύ ευρέα. Αυτές οι εξουσιοδοτήσεις είναι απόλυτα επιτρεπτές και χρησιμοποιούνται συχνά. Έτσι, επί θεμάτων αλιείας, το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983 (ΕΕ L 24, σ. 1), προβλέπει ότι κάθε κράτος μέλος πρέπει να διαχειρίζεται την ποσόστωση αλιείας που του χορηγήθηκε.

Εν προκειμένω, η Επιτροπή θεωρεί ότι η ίδια η πράξη προσχωρήσεως άφησε στις εθνικές αρχές την επιλογή των πλοίων στα οποία επιτρέπεται να αλιεύουν περιοδικά στα κοινοτικά ύδατα και ότι απλώς ανέθεσε στην Επιτροπή το έργο του ελέγχου και της τυπικής εγκρίσεως του καταλόγου.

Σχετικώς, η Επιτροπή στηρίζεται κυρίως στο γράμμα του άρθρου 163, παράγραφος 2, το οποίο ορίζει ότι η Επιτροπή επαληθεύει τους καταλόγους που υποβάλλονται από τις ισπανικές αρχές. Για την Επιτροπή, ο όρος « επαλήθευση » δείχνει ότι ο ρόλος περιορίζεται στον έλεγχο αν στη συγκεκριμένη περίπτωση τα πλοία που είναι εγγεγραμμένα στον κατάλογο των 150 περιλαμβάνονται στο βασικό κατάλογο. Επιπλέον, βεβαιώνεται ότι ο αριθμός των πλοίων που προτείνονται δεν υπερβαίνει τα όρια που έχουν καθοριστεί από την πράξη προσχωρήσεως ή ότι τα πλοία αυτά δεν έχουν αποτελέσει αντικείμενο κυρώσεων προβλεπομένων από τον κανονισμό 3781/85. Επομένως, η πράξη προσχωρήσεως προβαίνει σε αμιγή καταμερισμό των έργων μεταξύ της Επιτροπής και των ισπανικών αρχών.

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η άποψη αυτή στηρίζεται στα νομοθετικά κείμενα που το Συμβούλιο και η Επιτροπή θέσπισαν σ' εκτέλεση της πράξεως προσχωρήσεως. Πράγματι, οι διάφοροι αυτοί κανονισμοί δεν επιτρέπουν σε καμιά περίπτωση την τροποποίηση των σχεδίων των καταλόγων. Για να είναι η Επιτροπή σε θέση να επιλέξει τα πλοία που είναι εγγεγραμμένα στους περιοδικούς καταλόγους, θα πρέπει να προβλεφθεί ένα σύστημα που να επιτρέπει στους αλιείς να δηλώνονται απευθείας και κατά τρόπο λεπτομερή στις υπηρεσίες της Επιτροπής, πράγμα το οποίο δεν συντρέχει εν προκειμένω.

Επομένως, είναι έργο των εθνικών αρχών να διαλέγουν τα πλοία στο βασικό κατάλογο και να τα περιλαμβάνουν στα σχέδια περιοδικών καταλόγων που υποβάλλονται προς έγκριση στην Επιτροπή. Η Επιτροπή θεωρεί, κατόπιν αυτού, ότι κάθε διαφορά σχετικά με τη σύνθεση αυτών των καταλόγων υπάγεται μόνο στα ισπανικά δικαστήρια.

Η Επιτροπή ερευνά ακόμα, τέλος, το επιχείρημα που αντλείται από την έννοια της ισότητας όρων προσβάσεως που περιλαμβάνεται

στον κανονισμό 101/76 του Συμβουλίου. Κρίνει ότι το επιχείρημα αυτό είναι επικουρικό, διότι αφορά το περιεχόμενο των σχεδίων καταλόγου, το οποίο υπάγεται στην αποκλειστική ευθύνη των ισπανικών αρχών. Τούτου δοθέντος, η Επιτροπή επιμένει ιδιαιτέρως επί του γεγονότος ότι το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 101/76 προβλέπει ότι « το καθεστώς το εφαρμοζόμενο από κάθε κράτος μέλος στην άσκηση της αλιευτικής δραστηριότητας στα θαλάσσια ύδατα, τα οποία υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία του, δεν δύναται να προκαλέσει διάφορη μεταχείριση έναντι των άλλων κρατών μελών ». Κατά την άποψη της Επιτροπής, το εν λόγω άρθρο 2 υποχρεώνει κάθε κράτος μέλος να μεταχειρίζεται τους αλιείς των άλλων κρατών μελών κατά τρόπο όμοιο με τους υπηκόους του και όχι να διασφαλίζει την ίση μεταχείριση μεταξύ των υπηκόων του.

Το *Βασίλειο της Ισπανίας*, το οποίο παρεμβαίνει υπέρ της Επιτροπής, αναλύει καταρχάς τις διάφορες διατάξεις της πράξεως προσχωρήσεως και καταλήγει στο ότι καμία από τις διατάξεις αυτές δεν παραβιάστηκε στην προκειμένη περίπτωση. Καμία από τις διατάξεις αυτές δεν επιτάσσει την υποχρέωση ούτε την προϋπόθεση ισότητας και δεν καθιερώνει κριτήριο επιλογής των πλοίων. Η κατάσταση αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι, κατά τις διαπραγματεύσεις ενόψει της προσχωρήσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας, το οποίο ήταν θιασώτης της διατηρήσεως του συστήματος της σωρεύσεως των δικαιωμάτων, ζήτησε να βεβαιωθεί στην πράξη προσχωρήσεως ότι η πρόσβαση στις ζώνες αλιείας έπρεπε να γίνεται για κάθε πλοίο βάσει των σωρευμένων δικαιωμάτων. Το σύστημα αυτό προσβάσεως, απολύτως δίκαιο και εύλογο, είναι αυτό που ισχύει στο ισπανικό δίκαιο και επομένως το σεβάστηκε η πράξη προσχωρήσεως.

Περαιτέρω, το Βασίλειο της Ισπανίας θεωρεί ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 101/76 είναι σαφές. Η διάταξη αυτή καθιερώνει την ισότητα όρων προσβάσεως και εκμεταλλεύσεως των θαλασσίων ζωνών για τα πλοία αλιείας ενός κράτους μέλους έναντι των πλοίων των λοιπών κρατών μελών, αλλά δεν μπορεί να γίνει επίκληση της αρχής αυτής έναντι αυτού που το Βασίλειο της Ισπανίας αποκαλεί εσωτερική ισότητα, δηλαδή μεταξύ των πλοίων του ίδιου κράτους μέλους.

Ομοίως, δεν υφίσταται παράβαση του άρθρου 7 της Συνθήκης αφού η έγκριση του περιοδικού καταλόγου για το μήνα Ιούλιο δεν δημιουργεί καμία διάκριση βάσει της ιθαγένειας.

Τέλος, το Βασίλειο της Ισπανίας θεωρεί ότι η προσφυγή που προβλέπεται από το άρθρο 173 της Συνθήκης δεν αποτελεί την κατάλληλη διαδικασία για να εξακριβωθεί αν ένας εσωτερικός ισπανικός κανόνας είναι νόμιμος ή όχι και για να κριθεί αν συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο.

Εν πάση περιπτώσει, το Βασίλειο της Ισπανίας κρίνει ότι η υπουργική απόφαση της 12ης Ιουνίου 1981 δεν παραβιάζει καμιά αρχή κοινοτικού δικαίου. Πράγματι, καταρχάς, το κοινοτικό δίκαιο δεν υποκαταστάθηκε στην υπουργική απόφαση της 12ης Ιουνίου 1981, η οποία παρέμεινε επομένως εν πλήρει ισχύι. Δεύτερον, η υπουργική αυτή απόφαση δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη αντίθετη προς την πράξη προσχωρήσεως. Τρίτον, η υπουργική αυτή απόφαση δεν παραβιάζει την αρχή της ισότητας, η οποία δεν θεσπίζεται από καμιά συγκεκριμένη διάταξη. Τέταρτον, η απόφαση θέσπισε πολλά οικονομικά και φορολογικά πλεονεκτήματα υπέρ αυτών προς τους οποίους απευθύνεται, οι οποίοι πληρούν τις προϋποθέσεις που περιλαμβάνονται στην κανονιστική ρύθμιση. Όσον αφορά τα πλοία τα οποία δεν συγκεντρώνουν αυτές τις προϋποθέσεις, όπως προκειμένου περί των πλοίων που ανήκουν στα μέλη της Apesco, είναι σαφές ότι αυτά δεν θα αποκτήσουν αυτά τα πλεονεκτήματα. Η δήθεν δυσμενής διάκριση δεν προκύπτει πάντως από τον κανόνα, αλλά από τη μη τήρηση αυτού του κανόνα. Αυτά τα ίδια τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα είναι εκείνα που δημιουργούν τη δυσμενή διάκριση, με το να μη συμμορφώνονται στον κανόνα αυτό.

Καταλήγοντας, το Βασίλειο της Ισπανίας κρίνει ότι η υπουργική απόφαση πέτυχε τους στόχους της, αφού ο αριθμός των πλοίων αλιείας κατήλθε από 460 το 1981 σε 300 το 1986.

Οι Internacional Pesquera Coruñesa SA (Interpesco SA), Miya SA, Lagunak SL και η Ceepesca, οι οποίες παρεμβαίνουν επίσης υπέρ της Επιτροπής, ισχυρίζονται καταρχάς ότι η πράξη προσχωρήσεως προβλέπει ρητώς στο άρθρο 163 ότι η κατάρτιση των περιοδικών καταλόγων υπάγεται αυτοδικαίως στις ισπανικές αρχές.

Δεδομένου ότι ούτε η πράξη προσχωρήσεως ούτε ο εκτελεστικός κανονισμός 3531/85 παρέχουν κριτήρια για την κατάρτιση αυτών των καταλόγων, οι ισπανικές αρχές πρέπει να συμμορφωθούν προς την ισχύουσα ισπανική κανονιστική ρύθμιση, δηλαδή την υπουργική απόφαση της 12ης Ιουνίου 1981.

Εξάλλου, οι προαναφερθέντες παρεμβαίνοντες διάδικοι υπενθυμίζουν ότι η Επιτροπή έχει ως μόνο έργο την επαλήθευση του περιεχομένου των καταλόγων που υποβάλλονται από την ισπανική διοίκηση. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η επαλήθευση συνίσταται στον έλεγχο αν τα πλοία που είναι εγγεγραμμένα στο σχέδιο των καταλόγων περιλαμβάνονται στο παράρτημα IX της πράξεως προσχωρήσεως, αν δεν έχουν υποστεί κάποια κύρωση ή αν τα τεχνικά δεδομένα συμπίπτουν με εκείνα που περιλαμβάνονται σ' αυτό το παράρτημα. Επομένως, δεν ανήκει κατά κανένα τρόπο στην Επιτροπή να ερευνά, να απορρίπτει ή να επιβεβαιώνει τα εσωτερικά κριτήρια που ακολούθησαν οι ισπανικές αρχές για την κατάρτιση των σχεδίων των περιοδικών καταλόγων. Κατά συνέπεια, η έγκριση ενός σχεδίου που έχει τύχει επεξεργασίας σύμφωνα με την απόφαση της 12ης Ιουνίου 1981 δεν σημαίνει ότι η Επιτροπή, προβαίνοντας σ' αυτή την έγκριση, εφαρμόζει εσωτερικό κανόνα της ισπανικής εννόμου τάξεως.

Τέλος, όσον αφορά τη φερομένη παράβαση της αρχής της ισότητας των όρων προσβάσεως, οι προαναφερθείσες παρεμβαίνουσες υπογραμμίζουν καταρχάς ότι, από απόψεως εσωτερικού δικαίου, δεν υφίσταται παράβαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης αφού η απόφαση της 12ης Ιουνίου 1981 αποτελεί νομοθετικό κείμενο γενικού χαρακτήρα, το οποίο μπορούν ακόμη να επικαλεστούν οι αλιευτικές επιχειρήσεις που περιλαμβάνονται στο παράρτημα αυτής της αποφάσεως. Περαιτέρω, ως προς το κοινοτικό δίκαιο, η διαφορά από την άποψη της σωρεύσεως δικαιωμάτων δεν συνεπάγεται αναγκαστικά ανισότητα μεταχειρίσεως των δύο κατηγοριών πλοίων. Πράγματι, η έναρξη της ισχύος της πράξεως προσχωρήσεως δεν επέφερε βλάβη στην κατάσταση των πλοίων, τα οποία δεν είχαν σωρεύσει δικαιώματα, αφού η πράξη προσχωρήσεως ανέβασε σε 150 τον αριθμό των πλοίων που δικαιούνται να αλιεύουν συγχρόνως στα ύδατα της ΕΟΚ, ενώ ο αριθμός αυτών των πλοίων ήταν προηγουμένως πολύ πιο ασθενής.

Τέλος, το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 101/76 δεν εφαρμόζεται επίσης στην περίπτωση στην οποία αναφέρεται η Apesco για το λόγο ότι, αφενός, το καθεστώς που προβλέπεται από την πράξη προσχωρήσεως είναι προσωρινό καθεστώς, το οποίο παρεκκλίνει από το γενικό κοινοτικό καθεστώς διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων και, αφετέρου, η αλιευτική δραστηριότητα, την οποία προβλέπει η πράξη προσχωρήσεως, ασκείται σε ύδατα τα οποία δεν έχουν υπαχθεί στην κυριαρχία ή στη δικαιοδοσία της Ισπανίας.

R. Joliet
εισηγητής δικαστής